

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118242670
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6118242670.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: SPEEDLINES, s.r.o., so sídlom Pri prachárni 20, 040 11 Košice, IČO: 36 608 548, zastúpeného: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 200,53 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 36Cb/39/2018-149 zo dňa 19.11.2019 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 36Cb/39/2018-149 zo dňa 19.11.2019 v napadnutom výroku I p o t v r d z u j e .

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 36Cb/39/2018-149 zo dňa 19.11.2019 v napadnutých výrokoch II a III z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 200,53 Eur (výrok I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 81,84% voči žalovanému, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (výrok III).

2. Súd prvej inštancie predmetné meritórne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou, doručenou pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 05.04.2018 domáhal, aby žalovaný zaplatil žalobcovi istinu 200,53 Eur s príslušenstvom a taktiež nárok na náhradu trov konania, nakoľko dňa 04.07.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na osobnom motorovom vozidle zn. MERCEDES-BENZ A180 CDI, EČV: C., ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenej - O.. L. Z.. Škoda bola spôsobená vodičom iného motorového vozidla, ktoré bolo v čase škodovej udalosti poistené zmluvou o povinnom zmluvnom poistení u žalovaného, pričom poškodená hneď po škodovej udalosti túto nahlásila v poisťovni u žalovaného, ktorý ju zaregistroval pod č. 9564539424. Následne si poškodená dala predmetné motorové vozidlo opraviť v autoservise u žalobcu. Náklady na opravu predstavovali sumu 1.418,77 Eur, pričom táto suma bola následne uplatnená u žalovaného v zmysle faktúry č. 17/112. Poškodenej bolo oznámením o poistnom plnení zo dňa 13.10.2017 oznámené, že dňa 11.10.2017 došlo k ukončeniu šetrenia predmetnej poistnej udalosti a bol jej predložený výpočet výšky poistného plnenia. Fakturovaná suma za opravu vozidla poškodenej z uvedenej poistnej udalosti predstavuje sumu 1.418,77 Eur, avšak suma priznaná a uhradená žalovaným bola 1.218,24 Eur.

Celková nepriznaná suma, ktorá predstavuje rozdiel medzi faktúrou a kalkuláciou, je 200,53 Eur a bola poškodenou postúpená na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.2017. Žalobca si tak voči žalovanému uplatňuje nárok na náhradu škody z poistnej udalosti č. 9564539424 v sume 200,53 Eur s príslušenstvom, ktorý mu bol neoprávnenne krátený. Žalobca taktiež požadoval úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1 a 3, § 797 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „Občiansky zákonník“) - žalovaný listom zo dňa 13.10.2017 oznámil, že dňom 11.10.2017 došlo k ukončeniu šetrenia predmetnej poistnej udalosti a keďže nezaplatil riadne a včas, dostal sa do omeškania. Žalobca si tak uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 200,53 Eur od 27.10.2017 do zaplatenia.

3. Žalovaný mal za to, že žaloba žalobcu nespĺňa náležitosti v zmysle § 132 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“) a poukázal na absenciu základných údajov ako je špecifikácia vinníka, ktorý škodovú udalosť spôsobil, priebeh a ďalšie realizované úkony, týkajúce sa škodovej udalosti. Rovnako tak namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nakoľko s poukazom na uvádzaný skutkový stav vyplýva, že poškodený mal mať voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre - poškodený tak predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené zároveň potvrdzuje a preukazuje žalobcom v rámci sporového konania predložená faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený. S poukazom na tieto skutočnosti v spojení s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že keďže poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol s ním platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzavretím predmetnej zmluvy nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (pretože túto nikdy neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale došlo by k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, a to v rozpore s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. Navyše, predmetom zmluvy bolo postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), preto je takýto právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Okrem nemožnosti uzavretia takéhoto zmluvného typu z uvedených dôvodov v predmetnej zmluve súčasne absentuje konkrétny prejav vôle poškodeného ako postupcu, týkajúci sa postúpenia samotnej pohľadávky. V predloženej zmluve je uvedená len špecifikácia pohľadávky, ktorá je následne premietnutá v predmete zmluvy, avšak absentuje naplnenie samotného cieľa zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorým je prejav vôle postupcu postúpiť pohľadávku, resp. jej časť. Uvedením špecifikácie a predmetu však nemôže byť nahradený samotný prejav vôle postupcu. Nakoľko sa nejedná o právny úkon urobený úplne a určito, je preto aj podľa § 37 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal zaplatenie faktúry uplatňovaného nároku, v dôsledku čoho poškodenému nemohli vzniknúť náklady na opravu. Vo vzťahu k výške poskytnutého plnenia poukázal žalovaný na vyjadrenie likvidátora a kalkuláciu systému AUDATEX č. 9564539424, čo značí, že plnenie zo strany žalovaného predstavuje maximálne možné a objektívne preukázané plnenie.

4. Súd prvej inštancie následne vec právne posúdil podľa § 132 ods. 1, § 150 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a 2, § 153 ods. 1 - 3, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1 a 2, § 218 ods. 1 C.s.p., § 4 ods. 1 a 4, § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6 - 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), § 420 ods. 1 a 3, § 427 ods. 1, § 472 ods. 2, § 428, § 442 ods. 1 - 3, § 524 ods. 1 a 2, § 252 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody, ktorá vznikla na poškodenom motorovom vozidle zn. MERCEDES-BENZ triedy A, EČV: C. XXX T. v dôsledku prevádzky motorového vozidla zn. FIAT PUNTO, EČV: C. XXXJD, v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného, ktoré vynaložil na opravu poškodeného motorového vozidla v celkovej sume 1.418,77 Eur z rozdielu nepriznaného žalovaným na opravu v sume 200,53 Eur (tieto neboli žalovaným priznané poškodenej v zmysle kalkulácie AUDATEX, nakoľko boli uznané náklady na prácu s normohodinou max. v sume 16,67 Eur bez DPH). Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovaného listom, doručeným mu dňa 27.09.2017.

5. V predmetnom sporovom konaní uvedené skutočnosti neboli sporné, spornou bola aktívna vecná legitímácia v súvislosti s postúpením pohľadávky poškodenej na žalobcu. Žalovaný namietal absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ako aj nesplnenie základných náležitostí žaloby podľa § 132 C.s.p. a primeranosť nákladov, keď uznal cenu prác v sume 16,67 Eur na 1 normohodinu (ďalej len „Nh“). Sporným v danom prípade bolo preukázanie zaplatenia faktúry uplatňovaného nároku, v dôsledku čoho

podľa žalovanej strany sporu nemohli poškodenej vzniknúť náklady na opravu. Žalovaný v priebehu konania taktiež namietol nemožnosť uplatňovania úrokov z omeškania v prípade ukončenia šetrenia poisťnej udalosti včas, a to aj s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017. V rámci uvedených námietok súd prvej inštancie konštatoval, že sa nejedná o skutkové tvrdenia, na ktoré by sa vzťahovala sudcovská koncentrácia, preto sa súd uvedenými argumentmi zaoberal v predmetnom rozhodnutí. Skutkovým tvrdením, ktoré žalovaný uplatnil v priebehu sporového konania (v priebehu pojednávania) a ktoré žalobca namietal ako uplatnené oneskorene, bolo skutkové tvrdenie týkajúce sa predloženého listinného dôkazu - uplatnenia nároku na náhradu škody. Toto skutkové tvrdenie, aj s dôrazom na ustanovenie § 153 ods. 2 C.s.p., aplikoval žalovaný v nadväznosti na nové tvrdenie žalobcu, ktoré žalobca použil po upozornení na citovaný rozsudok NS SR, že žalovaný nespĺnil ani svoju nepeňažnú povinnosť, keď neukončil šetrenie škodovej udalosti včas v 3-mesačnej lehote. Z oznámenia o poisťnom plnení vyplýva, že škodová udalosť bola poisťovní nahlásená dňa 05.07.2017, žalovaný však ukončil šetrenie dňa 11.10.2017, preto súd prvej inštancie prihliadal na uvedené skutkové tvrdenia a vysporiadal sa s nimi v rámci meritórneho rozhodnutia.

6. Vo vzťahu k žalovaným namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s ohľadom na uzavretú zmluvu o postúpení pohľadávky a námietku žalovaného, že sa jedná o absolútne neplatnú zmluvu (na základe čoho zároveň nemohla vzniknúť pohľadávka na strane žalobcu), súd prvej inštancie uviedol, že skúmanie vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom k jej skúmaniu dochádza aj bez návrhu a aj v prípade, ak ju žiadna zo sporových strán nenamietne. Skutočnosť, že sa súd k vecnej legitímácii nevyjadrí, neznamená, že sa ňou v rámci sporového konania nezaoberal (bližšie viď aj rozsudok NS SR, sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010).

7. K otázke žalovaným namietanému postúpeniu pohľadávky poukázal súd prvej inštancie predovšetkým na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je možné postúpenie každej pohľadávky, ktorá je určitá a existujúca voči konkrétnemu dlžníkovi. K námietke absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení časti pohľadávky z dôvodu jej neurčitosti a neexistencie postupovaných pohľadávok súd prvej inštancie uviedol, že určitosť obsahu zmluvy sa posudzuje predovšetkým z hľadiska jednoznačného identifikovania a vymedzenia postupovanej pohľadávky. V predmetnej sporovej veci postúpil postupca pohľadávku voči žalovanému, ktorá mala byť vyplatená titulom nároku na poisťné plnenie z poisťnej udalosti č. 9564539424 na žalobcu, aby ju ten priamo mohol vymáhať od žalovaného. Súd prvej inštancie preto nepovažoval obranu žalovaného, ktorá spočívala v tom, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, za dôvodnú, nakoľko mal za to, že zmluva o postúpení neuhradenej časti pohľadávky je platný právny úkon, pretože je v nej presne špecifikovaný predmet zmluvy, a to nezaplatenie sumy 200,53 Eur predstavujúcej rozdiel medzi fakturovanou škodou a sumou, ktorá bola žalovaným reálne uhradená. Ako vyplýva aj zo zmluvy, predmetný nárok vznikol z poisťnej udalosti č. 9564539424, pri ktorej došlo k poškodeniu konkrétneho motorového vozidla špecifikovaného priamo v zmluve o postúpení pohľadávky - na základe uvedeného niet pochyb o tom, aká suma, v akej hodnote bola postupovaná a z čoho vznikla (§ 524 v spojení s § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie sa zároveň stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorou odkázal na súdne rozhodnutia týkajúce sa postúpenia pohľadávky (R (ČR) 27/2008, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 29Odo/775/2004) a poukázal tiež na závery Ústavného súdu SR prijaté v rozhodnutí sp. zn. I.ÚS/640/2014. Súd prvej inštancie nemal pochybnosť ani o tom, že samotné uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky je prejavom vôle postupcu, pričom v nej zmluvné strany vyhlásili, že zmluva predstavuje ich skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu, na znak čoho ju podpisujú - takto špecifikovaný predmet zmluvy o postúpení časti pohľadávky je jasným, určitým a z toho dôvodu platným právny úkonom.

8. S poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP a judikatúru (napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cid/347/2000) mal súd prvej inštancie za to, že vznik nároku na poisťné plnenie nastal samotnou škodovou udalosťou v dôsledku poškodenia motorového vozidla spôsobeného prevádzkou motorového vozidla poisteného žalovaného, pričom nárok na náhradu škody vznikol poškodenému už momentom škodovej udalosti, v dôsledku čoho má nárok na úhradu účelných nákladov, ktoré mu vznikli v spojení s touto poisťnou udalosťou. Žalovaný v prípade poisťných udalostí nemôže podmieňovať vyplatenie poisťného plnenia predložením dokladu o úhrade nákladov, ktoré poistenému v súvislosti s poisťnou udalosťou vznikli. Súd prvej inštancie sa preto stotožnil s tvrdením žalobcu, že „z vyššie uvedeného ustanovenia zákona teda nevyplýva, že by právo na náhradu škody alebo na poisťné plnenie vzniklo až vtedy, keď poškodený preukáže poisťovateľovi finančné dopady rizika, t.j. doklad o

úhrade nákladov vynaložených na uvedenie veci do stavu pred poistnou udalosťou“. Aj z oznámenia o poistnom plnení je zrejmé, že žalovaný vyplatil krátené poistné plnenie bez toho, aby skúmal úhradu predmetnej faktúry, z čoho vyplýva, že v rámci šetrenia poistnej udalosti táto okolnosť nebola ani pre samotného žalovaného relevantná. Na základe uvedeného dôvodu nebolo ani krátené poistné plnenie. Nakoľko vznik nároku je potrebné viazať na moment vzniku poistnej udalosti, súd prvej inštancie dáva do pozornosti aj rozhodnutie KS BA sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, v zmysle ktorého „v rámci biznis modelu podnikateľskej činnosti žalobcu prišlo k situácii, kedy žalobca vystavil faktúru za prenájom vozidla pre poškodeného, pričom poškodenému na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorá má znášať/nahradiť poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodeného na žalobcu (čo zakladá aj aktívnu legitimáciu žalobcu v konaní)“. Odvolací súd v citovanom rozhodnutí uvádza, že „úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Náklady poškodený voči svojmu veriteľovi nezaplatil, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovaných.““ Keďže uvádzaný právny záver prijatý odvolacím súdom možno aplikovať aj v danom prípade, súd prvej inštancie zdôraznil, že popri postúpení pohľadávok môže dôjsť zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poisteným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, čo nespôsobuje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre neexistenciu pohľadávky žalobcu voči žalovanému.

9. Na margo žalovaným namietaných rozhodujúcich skutočností, o ktoré žalobca opiera svoj nárok, súd prvej inštancie odkázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo/77/2007 zo dňa 10.04.2008 a upozornil na príliš formalistický výklad žalovaného týkajúci sa ustanovenia § 132 C.s.p., keď nárok žalobcu považoval na základe popisu skutkových okolností za nedostačujúci, pretože cieľom a zmyslom uvádzaného ustanovenia C.s.p. nie je, aby sporové strany detailne a obsiahne vymedzili skutkový a právny stav, ale potrebné je vystihnúť podstatu predmetného sporu, čo nie je podmienené rozpisom detailných skutkových okolností, ktoré pre posúdenie sporu ani nie sú rozhodujúce - obzvlášť, ak medzi sporovými stranami ani nie sú sporné. Vzhľadom na uvedené v spojení s posúdením jednotlivých náležitostí predmetnej žaloby dospel súd prvej inštancie k záveru, že zákonom požadované náležitosti podľa § 132 C.s.p. boli splnené a žalobca zároveň na preukázanie svojich tvrdení v prílohe žaloby označil dôkazy ako napr. faktúru, oznámenie o poistnom plnení, cenníky servisov atď.

10. Súd prvej inštancie mal vo vzťahu k primeranosti nákladov na opravu v cene mzdy za prácu predstavujúcej sumu 40,- Eur na 1Nh podľa kalkulácie žalobcu č. 9564539424 za to, že je - aj s ohľadom na doložené cenníky - cenou obvyklou v danom regióne. Žalovaný síce namietal, že cenníky pochádzajú z iného obdobia, preto ich nemožno považovať za aktuálne, avšak súd prvej inštancie sa s uvedeným argumentom nestotožnil, nakoľko cenník servisu so skorším dátumom (ktorý predchádzal obdobiu samotnej opravy) môže byť stále v platnosti a aktuálny. V uvedenom smere žalovaný neunesol dôkazné bremeno uvedeného tvrdenia, keď v sporovom konaní nedoložil zmenené cenníky dotknutých (ale ani iných) servisov, ktoré by obsahovali nižšie ceny prác v danom regióne v rozhodnom čase. Súd prvej inštancie zároveň upozornil, že aj keby došlo k zmene týchto cien, je málo pravdepodobné, že tieto by v rozhodnom čase boli nižšie, keďže iba preukázanie takej skutočnosti by odôvodňovalo stanovenie sumy 16,67 Eur/1Nh ako ceny obvyklej v danom regióne. Naproti tomu, žalovaný v sporovom konaní tvrdiac, že suma 16,67 Eur/1Nh je sumou primeranou, túto skutočnosť vôbec nepreukázal, preto súd prvej inštancie nemohol prisvedčiť jeho argumentácii týkajúcej sa zníženia poistného plnenia z vyššie uvedeného dôvodu. Rovnako tak mal súd za rozpornú samotnú kalkuláciu žalovaného zo dňa 06.07.2017, o ktorú svoje tvrdenia opieral, pretože celkové náklady na opravu boli vyčíslené v sume 450,31 Eur, napriek tomu, že žalovaný v rámci šetrenia poistnej udalosti priznal a uhradil sumu 1.218,24 Eur - t.j. poistné plnenie vyššie, ako bolo určené v nákladoch na opravu podľa systému AUDATEX predloženého žalovaným, ktorým argumentoval primeranosť nákladov.

11. Nakoľko sa žalobca z predmetnej istiny domáhal aj úrokov z omeškania, súd prvej inštancie pri úrokoch z omeškania pri zodpovednosti za škodu spôsobenú PZP upozornil na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017, záver ktorého ako najvyššej súdnej authority rešpektoval (bližšie viď ods. 49 odôvodnenia meritórneho rozhodnutia). S poukazom na predmetné rozhodnutie súd prvej inštancie uviedol, že v sporovom konaní mal za preukázané, že žalovaný si splnil povinnosť ustanovenú § 11 ods. 6 zákona o PZP, keďže poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody dňa 28.07.2017, pričom žalovaný

ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 11.10.2017. Je teda zrejme, že žalovaný ako poisťovateľ si v lehote 3 mesiacov splnil svoju povinnosť poskytnúť písomné vysvetlenie a toto žalobcovi doručil, preto aj v nadväznosti predmetné rozhodnutie NS SR nebolo žalobcovi povinný uhradiť úroky z omeškania. Žalovaný by sa do omeškania s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznaný nárok (náhradu škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP). Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že v prípade, ak nemožno žalovaného sankcionovať v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP, má sa aplikovať § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým z dôvodu, že právna úprava omeškania v zmysle zákona o PZP predstavuje vo vzťahu k úprave uvedenej v Občianskom zákonníku lex specialis a viaže sa na prípady, kedy si poškodený uplatňuje svoj nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla škodcu priamo od jeho poisťovateľa. Zákon teda v danom prípade jednoznačne upravuje, kedy sa poisťovateľ dostane do omeškania, a to v prípade nesplnenia si nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP ako aj v prípade nesplnenia si peňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v prípade, ak poisťovateľ odmietol plnenie poškodenému poskytnúť alebo toto plnenie v časti krátil, teda žalovaný by sa dostal do omeškania s plnením náhrady škody až po 15 dňoch od doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Ani v prípade nesplnenia si peňažnej povinnosti riadne a včas teda nevzniká poškodenému, resp. žalobcovi nárok na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, ale podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom nie je rozhodujúce, že žalobca uviedol, že si úroky z omeškania uplatňuje podľa § 517 OZ, nakoľko právne posúdenie vzniku nároku na zaplatenie úrokov z omeškania je vecou súdu. Vzhľadom na to, že žalobcovi bolo zo strany žalovaného doručené oznámenie skončenie šetrenia poistnej udalosti a oznámenie o uznanej výške náhrady škody, ktoré žalovaný aj preukázal, súd prvej inštancie prisvedčil záverom vyplývajúcim z vyššie citovaného rozhodnutia a skonštatoval, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, preto žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. z istiny 200,53 Eur od 27.10.2017 do zaplatenia zamietol.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 81,84%, pričom pri určení súd prvej inštancie prihliadol na zamietnutie žaloby v časti požadovaného úroku z omeškania. Pri uplatnení pôvodnej istiny v sume 200,53 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 27.10.2017 do zaplatenia (vyčíslený úrok z omeškania v sume 20,02 Eur), spolu v sume 220,55 Eur a priznanej istiny 200,53 Eur predstavuje úspech žalobcu rozsah 90,92% a úspech žalovaného rozsah 9,08%. Čiastočný úspech žalobcu v predmetnej sporovej veci predstavoval 81,84% (90,92% - 9,08%). O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C.s.p.

13. Proti predmetnému meritórnemu rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie obe sporové strany.

14. Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku v časti výrokov II a III, dôvodiac podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, uviedol, že v prípade zamietnutia priznaných úrokov z omeškania súd prvej inštancie nerozhodol správne, pričom poukázal na viaceré súdne rozhodnutia upravujúce obdobnú skutkovo-právnu otázku, v ktorých bol nárok žalobcov na zaplatenie úrokov z omeškania priznaný. Žalobca má za to, že nakoľko žalovaný ukončil šetrenie škodovej udalosti dňa 11.10.2017, bolo v súlade s ustanovením § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka poskytnúť poškodenej poistné plnenie v lehote 15 dní od ukončenia šetrenia škodovej udalosti, t.j. do 26.11.2017. Žalovaný svoju povinnosť peňažnej povahy voči poškodenej preukázateľne nesplnil, čo zároveň skonštatoval aj súd prvej inštancie, keď určil povinnosť zaplatiť žalobcovi krátenú sumu poistného plnenia. Pri posudzovaní nároku na zaplatenie úrokov z omeškania však nesprávne vyhodnotil stav veci a vydal arbitrárne rozhodnutie. Súd prvej inštancie v rámci svojho právneho záveru poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017, na základe ktorého záveru žalobcom uplatnený úrok z omeškania zamietol, avšak opomenul, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania ako sankciu žalovaného za nesplnenie peňažnej povinnosti v súlade s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka, nie ako sankciu za nesplnenie nepeňažnej povinnosti podľa zákona o PZP. Žalobcom uplatnený nárok na úrok z omeškania je právne odôvodnený práve ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka ako sankcia

za nesplnenie povinnosti peňažnej povahy - t.j. riadne a včas uhradiť poistné plnenie. Žalobca sa nedomáhal zaplatenia úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP titulom porušenia povinnosti žalovaného ukončiť šetrenie poistnej udalosti v lehote stanovenej zákonom (ako nepeňažnej povinnosti). Vychádzajúc z ustanovení § 11 ods. 6 až 8 zákona o PZP, tieto aplikáciu ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka nevylučujú, nakoľko postihujú inú nečinnosť poisťovateľa a včasné nesplnenie odlišných povinností, ako vyplývajú z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podstatným kritériom je v danom prípade nečinnosť poisťovateľa spočívajúca v nepeňažnom plnení a v prípade, ak si žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil, na základe čoho nie je možné ho sankcionovať podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, nevylučuje to zároveň aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t.j. priznanie úrokov z omeškania z dôvodu omeškania žalovaného so splnením svojho peňažného záväzku vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas. Žalobca preukázal svoje nároky na náhradu škody žalovanému tým, že predložil faktúru za opravu vozidla, avšak žalovaný odmietol plniť preukázané nároky bez toho, aby na to existovali právne relevantné dôvody - čo zároveň potvrdil aj súd prvej inštancie výrokom I napadnutého meritórneho rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že pri preukázaní žalovaným nesplnenej povinnosti poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od ukončenia šetrenia poistnej udalosti, je potom na mieste, aby znášal sankciu za svoje nezákonné konanie, a to v podobe úrokov z omeškania podľa § 517 Občianskeho zákonníka. Žalobca má za to, že súdom prvej inštancie uvádzané rozhodnutie NS SR nemožno v predmetnej sporovej veci aplikovať, a to jednak z dôvodu, že NS SR sa v danom prípade vôbec nezaoberal skutočnosťou, či žalobca má/nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože sa vo svojich úvahách venuje len úrokom z omeškania v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP, pričom však aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevylúčil. Žalobca sa zároveň domnieva, že v prípade aplikácie uvedeného rozhodnutia NS SR by nastala situácia, kedy by žalobca (poškodený) mal nárok na zaplatenie úroku z omeškania priamo od škodcu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), t.j. za nesplnenie peňažnej povinnosti riadne a včas, ale vo vzťahu k poisťovateľovi by titulom uplatnenia nároku z PZP by takýto nárok nemali. Došlo by tak k diskriminácii dlžníkov odlišných od poisťovní, kedy by došlo k zvýhodneniu poisťovateľov (poisťovní) na úkor ostatných dlžníkov, ktorí by boli na rozdiel od poisťovateľov zaviazaní zaplatiť úroky z omeškania od momentu, kedy sa dostali do omeškania s plnením peňažného dlhu. Keďže žalobca (resp. jeho právny predchodca) predložil žalovanému faktúru za opravu vozidla, ktorú bol žalovaný povinný prešetriť v rámci šetrenia poistnej udalosti, a do 15 dní od skončenia prešetrovania poskytnúť poistné plnenie. Keďže žalovaný neuhradil čo i len časť zo žalobcom uhradenej faktúry, hoci v rámci sporového konania bol preukázaný nárok žalobcu na zaplatenie celej fakturovanej sumy, nie je dôvod úroky z omeškania nepriznať, nakoľko je jasné, že žalovaný neplnil riadne a včas. Úroky z omeškania majú povahu sankcie za omeškanie dlžníka so splnením peňažného záväzku - v prípade, ak by sa závery NS SR pripustili, potom by poisťovňa, ktorá neposkytla peňažné plnenie riadne a včas, nebola aj napriek porušeniu svojej povinnosti nijakým spôsobom sankcionovaná.

15. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania žalobca uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v rozpore so súdnou praxou, pretože hodnota príslušenstva pohľadávky nie je určujúca pre cenu práva ani pre cenu poplatkového úkonu, a tým pádom ani pre trovy konania. Súd prvej inštancie tak v prípade, keď pri priznaní trov konania vychádzal aj z príslušenstva pohľadávky, pochybil, pretože príslušenstvo pohľadávky netvorilo samostatný nárok v konaní a žalobca ho v žalobe nevyčísľil. Súd prvej inštancie tak rozhodol v rozpore s rozhodovacou praxou NS SR ako najvyššej súdnej autority a aj v rozpore s princípom právnej istoty, obsahom ktorého je to, že v skutkovo a právne obdobných veciach bude rozhodnuté obdobne, a to za účelom zabezpečenia, aby nedochádzalo k vzniku prekvapivých rozhodnutí, vydávanie ktorých je práve v rozpore s predmetným princípom. Záverom žalobca poukázal na viaceré súdne rozhodnutia a dodal, že napadnuté meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a taktiež vo výroku o náhrade trov konania, považuje za vecne a právne nesprávne, preto odvolaciemu súdu navrhuje, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že prizná žalobcovi žalobou uplatnený nárok v celom rozsahu, t.j. vrátane úrokov z omeškania a taktiež náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

16. Žalovaná strana sporu svoje odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti výrokov I. a III. dôvodila v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) a f) C.s.p. tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný v odvolaní uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, nezákonný a arbitrárny, nakoľko súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe

nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú zároveň nedostatočne odôvodnil. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu v predmetnej sporovej veci, nakoľko poškodená PhDr. Ľubica Vlasatá postúpila pohľadávku v sume 200,53 Eur (predstavujúcu rozdiel medzi fakturovanou sumou za opravu poškodenia motorového vozidla v rámci škodovej udalosti a sumou poskytnutého poistného plnenia v prospech účtu poškodenej), ktorú mala voči žalovanému, ktorá však vyplýva z jej záväzku voči žalobcovi, čo v konečnom dôsledku znamená, že došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá predstavuje záväzok a nie pohľadávku a uvedené je v rozpore s § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka - v danom prípade žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt v predmetnom sporovom konaní. Navyše, v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.2017 chýba konkrétny prejav vôle poškodenej ako postupcu, týkajúci sa postúpenia samotnej pohľadávky na žalobcu - táto obsahuje len špecifikáciu pohľadávky (ktorá podľa žalovaného však neexistuje), absentuje v nej naplnenie samotného cieľa zmluvy, ktorým je prejav vôle postupcu na postúpenie pohľadávky. Rovnako aj predmet zmluvy o postúpení pohľadávky je potrebné považovať za nejasný a rozporuplný, a to z dôvodu, že z textu postúpenia vyplýva, že poškodená postupuje svoju pohľadávku, pričom z obsahu zmluvy vyplýva, že táto pohľadávka predstavuje záväzok poškodenej vyplývajúci z faktúry, čo zakladá absolútnu neplatnosť uvedenej zmluvy (ktorá nastáva ex lege, pôsobí ex tunc a súd má povinnosť na ňu prihliadať ex offa). Absolútna neplatnosť zároveň vylučuje možnosť dodatočného schválenia či dodatočného odpadnutia dôvodu, nepremlčuje sa a bez akéhokoľvek obmedzenia sa jej môže dovoľávať každý, keďže pôsobí erga omnes. Na základe uvedeného preto žalovaný odvolaciemu súdu navrhuje, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že hoci žalovaný definuje odvolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 C.s.p., neuvádza, v čom spočíva ich konkrétne naplnenie. V súlade s názorom odbornej právnickej obce a aj s judikatúrou nestačí poukázať na existenciu zákonných dôvodov, je potrebné ich aj identifikovať, t.j. uviesť, v akom konkrétnom pochybení vidí odvolateľ naplnenie odvolacieho dôvodu. Pokiaľ teda žalovaný nesúhlasil s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie, bol povinný - aspoň stručne - konkrétne vysvetliť, v čom považuje úvahu súdu prvej inštancie za nesprávnu, príp., z akých konkrétnych ustanovení právnych predpisov mal v predmetnom spore vychádzať. Žalovaný taktiež nepreukázal, na základe akých konkrétnych vykonaných dôkazov a k akým konkrétnym nesprávnym skutkovým zisteniam dospel súd prvej inštancie a nekonkretizoval ani to, na základe akých skutočností, dôvodov či dôkazov má za to, že bola predmetná právna vec nesprávne právne posúdená. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie žalovaným uvádzanú argumentáciu a dôkazy vyhodnotil, jasne uviedol, že zo zmluvy o postúpení pohľadávky jednoznačne vyplýva, že postupca postúpil na žalobcu ako postupníka nezaplatenú časť pohľadávky voči žalovanému, ktorá vznikla z povinného zmluvného poistenia, pričom taktiež poukázal na to, že zmluva o postúpení pohľadávky obsahuje všetky náležitosti, tieto sú určité, zrozumiteľné, platné, predmet zmluvy je riadne uvedený a určený a rovnako tak nebola pochybnosť ani o prejave vôle postupcu. Súd prvej inštancie následne uviedol odôvodnenie s vymenovaním príslušných zákonných ustanovení a s poukazom na judikatúru, na základe čoho vyhodnotil žalobcom predložené zmluvy o postúpení pohľadávok za platné právne úkony a rovnako odôvodnil, na základe akých skutočností vyhodnotil žalobcom uplatnený nárok ako dôvodný, s čím sa žalobca v celom rozsahu stotožňuje. Žalovaný počas sporového konania na svoju procesnú obranu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti a dôkazy, ktorými by vyvrátil žalobcom uplatňovaný nárok a jeho odvolanie je založené na rovnakých tvrdeniach ako jeho procesná obrana, ktorá bola zo strany súdu prvej inštancie vyhodnotená ako neúčinná. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno ním tvrdených skutočností, následkom čoho bol v súlade s platnou právnou úpravou jeho neúspech v spore a následne sa v rámci podaného odvolania snaží zakryť svoju procesnú pasivitu za nesprávne právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie a ním nedostatočné zistenie skutkového stavu. Na základe uvedeného žalobca naďalej zotrváva na tom, aby odvolací súd rozsudok v časti výroku I. ako vecne správny potvrdil.

18. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal vec v zmysle ustanovenia § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v medziach daných rozsahom a dôvodom odvolaní sporových strán bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku (08.02.2022) bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 C.s.p. oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 31.01.2022 (t.j. v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením). Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaniami oboch sporových strán dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, pričom odvolaniu žalovanej strany vyhovieť nemožno.

19. Podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti: a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

20. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP Poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

21. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, ak poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

22. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

23. Podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Podľa § 391 ods. 1, 2 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

25. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov meritórneho rozhodnutia v časti výroku I, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na žalovaným krátenú časť náhrady škody z poistnej udalosti č. 9564539424 v sume 200,53 Eur, nakoľko na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi za preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Súd prvej inštancie v ods. 35 až 44 napadnutého meritórneho rozhodnutia dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na sporné otázky, pričom sa zároveň vysporiadal s podstatnou argumentáciou sporových strán. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v predmetnej časti odvolací súd uvádza nasledovné:

26. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že dňa 04.07.2017 o 21.00 hod. došlo ku vzniku škody na osobnom motorovom vozidle O.. L. Z. (ďalej ako „poškodená“), typ vozidla MERCEDES-BENZ, A trieda, EČV: C. XXXIV, a to v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej vodičom osobného motorového vozidla zn. FIAT Punto, EČV: C. XXXJD, ktorý mal v čase predmetnej dopravnej nehody uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla u žalovanej strany sporu. Uvedená škodová udalosť bola žalovaným zaevidovaná pod č. 9564539424. Poškodená si dala svoje vozidlo opraviť u žalobcu, ktorý realizované práce fakturoval faktúrou č. 17/112 zo dňa 19.09.2017, znejúcou na celkovú sumu 1.418,77 Eur. Žalovaný následne titulom poistného plnenia poukázal poškodenej sumu 1.218,24 Eur (oznámenie o poistnom plnení zo dňa 13.10.2017). Žalobným návrhom uplatnená istina 200,53 Eur tak predstavuje rozdiel medzi fakturovanou sumou za vykonanú opravu osobného motorového vozidla poškodenej a sumou skutočne vyplatenou zo strany žalovaného. Uvedené skutkové tvrdenia - ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie, boli v predmetnom sporovom konaní nesporné. Za spornú

skutočnosť - s poukazom na obranu žalovaného, vyhodnotil súd prvej inštancie otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to v súvislosti s postúpením pohľadávky v sume 200,53 z poškodenej na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.2017. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že námietka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s ohľadom na zmluvu o postúpení pohľadávky a námietka o jej absolútnej neplatnosti, je nedôvodná, keďže predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky vyhodnotil ako platný právny úkon (viď ods. 38 - 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Vo vzťahu k samotnej žalobným nárokom uplatňovanej istine mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia primeranosti ním priznaných nákladov na opravu v cene mzdy za prácu v sume 16,67 Eur/Nh (na základe čoho došlo ku kráteniu poškodenou uplatňovaných nákladov na opravu) a prisvedčil tak žalobcovej kalkulácii v sume 40,- Eur/1 Nh (ktorú považoval za cenu obvyklú v danom regióne) a žalobe v uvedenej časti ako dôvodnej vyhovel.

27. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného spočívajúcou v absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spojení s tvrdením o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.2017, nakoľko predmetnou zmluvou o postúpení pohľadávky, uzavretou medzi poškodenou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, došlo k postúpeniu pohľadávky následne uplatňovanej žalobou (a tým aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodenou a žalobcom), pričom postúpením predmetnej pohľadávky - ktorá aj s poukazom na znenie ustanovenia § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka nepredstavuje exces z pohľadávok, postúpenie ktorých je zákonom aprobované - bola založená aktívna vecná legitímácia žalobcu v predmetnom sporovom konaní. Vo vzťahu k namietanej neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky odvolací súd uvádza, že absolútne neplatným je právny úkon vtedy, ak nie je urobený slobodne, vážne, určite, zrozumiteľne a bez možného predmetu plnenia (§ 37 Občianskeho zákonníka). Zmluvné strany v danom prípade jednak s poukazom na ustanovenie čl. III bod 4 zmluvy výslovne uviedli, že prejav ich vôle (spočívajúci v uzavretí predmetnej zmluvy) je slobodný a vážny, pričom z obsahu zmluvy je zároveň možné vyvodit', že sa jedná o zrozumiteľný právny úkon (adresáti boli objektívne schopní porozumieť obsahu, a to aj s poukazom na čl. III bod 4 zmluvy) obsahujúci predmet plnenia, ktorým - ako vyplýva z čl. I bod 1, 2 zmluvy - je postúpenie nezaplatennej pohľadávky v sume 200,53 Eur ako rozdielu medzi fakturovanou sumou v zmysle faktúry č. 17/112 za opravu motorového vozidla postupcu po škodovej udalosti zo dňa 04.07.2017 (evidovanej žalovaným pod č. 9564539424) a sumou už vyplatenou žalovaným. Uvedené skutočnosti tak preukazujú dostatočnú identifikáciu predmetu zmluvy, na základe ktorej nemôže dôjsť ani k jeho prípadnej zámene. Predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.2017 je tak jednoznačne možné definovať ako platný právny úkon, od ktorého je možné odvodiť aktívnu vecnú legitímáciu žalujúcej strany sporu v danom sporovom konaní. Žalovaným vyššie uvedené odvolacie argumenty tak nie sú spôsobilé privodiť zmenu vo výroku I napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, preto ho odvolací súd ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

28. Odvolací súd zároveň prisvedčil odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie v časti zamietnutia uplatnených úrokov z omeškania (výrok II napadnutého rozsudku), a to predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, na ktoré sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia zamietavého rozhodnutia v časti príslušenstva pohľadávky odvolával ako na rozhodnutie, závery ktorého mali vo vzťahu k predmetnej sporovej veci podstatný význam, bolo následne nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 zrušené a vec bola NS SR vrátená na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie totiž aj v kontexte predmetného rozhodnutia NS SR vyvodil právny záver, že žalovaný si ako poisťovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, preto nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v lehote určenej súdom neuhradil priznanú náhradu škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, preto žalobu v časti žalobcom požadovaného úroku z omeškania zamietol. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze uviedol, že výklad, ktorý poskytuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 (ktorý si zároveň osvojil aj súd prvej inštancie v predmetnej sporovej veci) v sebe subsumuje záver, že poisťovňa sa dostáva do omeškania a je povinná platiť úrok z omeškania nie bezprostredne po tom, ako si poškodený voči nej uplatnil priamy nárok podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP a ani potom, čo uplynuli lehoty podľa § 11 ods. 6, 7 zákona o PZP, ale až po doručení meritorneho rozhodnutia v spore, kde poisťovňa vystupovala ako žalovaná, pričom rozsudok bol stotožnený s právoplatným rozhodnutím súdu o výške náhrady škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Ústavný súd SR však konštatoval, že hoci vzťah poškodeného a poisťovateľa je vzťahom osobitným (a teda nie bežným vzťahom veriteľ - dlžník), čo sa

prejavuje v osobitných konštrukciách § 11 ods. 6 - 8 zákona o PZP, ktoré modifikujú osobitnou úpravou následky § 563 Občianskeho zákonníka, predmetné ustanovenia nemôžu viesť k takému výkladu, ktorým by viedol k nepriznaniu úrokov z omeškania z dôvodnej, mimosúdne osobitne kvalifikovaným spôsobom uplatňovanej istiny. Výklad poskytnutý zo strany NS SR v napadnutom rozhodnutí v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktoré by zahŕňalo aj úroky z omeškania z náhrady škody, čím sa dostáva do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy, ktorá má (v rámci zákona o PZP) za cieľ zlepšenie postavenia poškodeného, keďže v zmysle predmetného právneho predpisu bol zákonodarcom vykreovaný osobitný priamy žalovateľný nárok poškodeného voči poisťiteľovi. Rovnako aj v súlade so smernicou EP a Rady č. 2009/103/ES sa vyžaduje, aby členské štáty zaviedli povinnosť poisťovne (alebo jej likvidačného zástupcu) do troch mesiacov reagovať na žiadosť poškodeného o náhradu škody, ktorá má byť podporená primeranými, účinnými a systematickými finančnými alebo inými rovnocennými správnymi sankciami, pričom smernica zároveň výslovne vyžaduje, aby sa zabezpečilo, že poškodenej osobe budú vyplatené aj úroky. K identickému právnemu záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze sp. zn. III. ÚS 214/2020-29 zo dňa 14.10.2021. S poukazom na uvedené je tak potrebné zrušenie meritórneho rozhodnutia v predmetnej časti (výrok II). Odvolací súd taktiež vzhľadom na to, že rozhodovanie o trovách konania je akcesorické k tzv. hlavnému žalovanému nároku a je ním podmienené, uvádza, že v danom prípade bude nevyhnutné, aby súd prvej inštancie rozhodol opätovne aj o nároku na náhradu trov konania.

29. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v predmetnej sporovej veci je nevyhnutné aplikovať procesný postup podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., a teda nápravu docieľiť zrušením meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti úrokov z omeškania a v odvolaní napadnutom výroku III, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 81,84% a vrátením mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

30. Nakoľko súd prvej inštancie pri posudzovaní opodstatnenosti nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vychádzal z právneho názoru prijatého NS SR v rámci rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, ktoré bolo následne Ústavným súdom SR zrušené (viď ods. 28 odôvodnenia), bude povinnosťou súdu prvej inštancie, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.), opätovne rozhodnúť o časti žaloby spočívajúcej v uplatňovaných úrokoch z omeškania, vrátane preskúmania, odkedy (ak vzniká) vzniká nárok na úrok z omeškania a rovnako tak opätovne rozhodnúť aj o súvisiacom (závislom) nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Súd prvej inštancie zároveň v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

31. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).